

February 2016

Mahal kong San Antonio,
kumusta ka na?

Tuwing hapon, ako ay pumunta sa kantina. Hindi ako pumapasok sa eskulahan ng mga madal dahil ako ay nasa ika-apat na baitang na sa elementarye ngunit tuwing hapon, sa aking pag-uwi mula sa paaralan, ako ay pumunta kasama ng iba kong mga kasama sa kantina upang kumain. Nakalimutan ko sa aking tiyuhin. Maman ako ng aking nanay noon ako ay isang taon pa lang at pagkatapos ay mi-ulan na rin ako ng aking ama. Pag-uwi ko pagkatapos ng klase tumutulong ako sa bukid o baya naman ay nanghubuli ng alinang na aring makahain. Nang una ay problema ng tiyuhin ko ang ikahain para sa aring hagnan, ngayon ay mayon ng kantina at nakita kong masaya nga. Maman gusto ko ring kasama ang tiyo ko upang kumain kasama namin. Bagayali ko gusto ko ring mag-bayo ng kantinang masari kong dalhin dahil saan para madalhan ko ng pagkain ang mga mayakit at matatanda na hindi kayang maglin-bayo. Sa ngayon, mayon kaming unahan na at araw-araw kami ay nag-darawal at unahanit para sa iyo at para sa buhat ng tulad namin ng mahisap.

JM

Caro San Antonio, come stai?

Ogni pomeriggio io vado alla Mensa. Io non frequento la Scuola delle suore perché sono già in quarta elementare, ma al pomeriggio quando torno da scuola insieme a tanti miei compagni vado alla mensa per mangiare.

Io vivo con uno zio, la mamma ci ha lasciati quando avevo un anno, poi anche il papà se n'è andato. Dopo la scuola aiuto nei campi o andiamo a cercare granchi per mangiare. Prima era un problema per lo zio provvedere al pranzo per noi, ora c'è la mensa e vedo che lui è contento.

Qualche volta vorrei portare anche lo zio a mangiare con noi. Quando sarò grande voglio costruire una mensa ambulante per portare il pranzo agli ammalati e anziani che non possono più lavorare.

Adesso abbiamo la tua statua e ogni giorno preghiamo e cantiamo per te e per quanti non sono fortunati come noi.

JM

(J. Emmanuel)

